

Vljudno vas vabimo na odprtje razstave ilustracij
Jugoslava Vlahovića, ki bo v četrtek,
21. septembra 2006, ob 20. uri.

You are cordially invited to attend the exhibition
of illustration by Jugoslav Vlahović.
The exhibition opening will take place on
Thursday 21 September 2006 at 8 p.m.

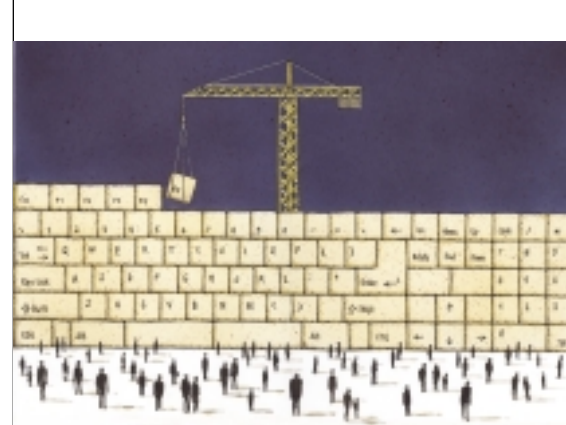
Razstavo je pripravil Emzin, Zavod za kreativno produkcijo.

The exhibition has been organized by Emzin, Institute of
Creative Production

Posebna zahvala za pomoč pri izvedbi razstave:
Mestna občina Ljubljana, Oddelek za kulturo in
raziskovalno dejavnost.

Special thanks for the realization of the exhibition:
The City of Ljubljana, Department of Culture and Research.

Galerija Avla NLB, Trg republike 2, Ljubljana
21. september 2006 – 17. november 2006

Jugoslav Vlahović

Razstava ilustracij

produkcija: Emzin, Zavod za kreativno produkcijo, tisk: Tiskarna Hren

Nova Ljubljanska banka d.d., Ljubljana
Galerija Avla NLB, Trg republike 2, 1520 Ljubljana
<http://www.nlb.si/galerija>
koordinacija izvedbe razstav: Miranda Južnič, telefon: (01) 476 50 44

Galerija Avla NLB

Jugoslav Vlahović

Rodil se je leta 1949 v Beogradu. Diplomiral je na Fakulteti uporabnih umetnosti v Beogradu, kjer tudi predava. Je ilustrator in karikaturist tednika *Nin* (od leta 1976 je objavil čez 5000 ilustracij in naslovníc). Objavljal je tudi v drugih jugoslovanskih in tujih časopisih: *The New York Times*, *Wiener Journal*, *Wiener Zeitung*, *La Repubblica*, *Das Sonntagsblatt*, *Courrier International*, *Szpilky*, *Krokodil*. Pripravil je več kot

šestdeset samostojnih razstav. Objavil je osem avtorskih knjig karikatur in stripov ter mapo grafik *Slikari i voajeri* (SKC Beograd, 1981). Oblikoval je kakih sto knjig (dr. Todeta Čolaka, Milovana Vitezovića, Bora Đorđevića, Jova itn.) ter ovitkov plošč (celotna Riblja čorba – dvajset uradnih izdaj doslej, Smak, Rok mašina, S vremena na vreme, Bulevar in druge), okoli dvajset plakatov, pet poštnih znamk in eno scenografijo

(*Zlatno tele*, Narodno gledališče Beograd). Bil je član umetniških skupin Ekipa A3 in Junij. Za svoje delo je bil večkrat nagrajen, njegova dela pa so razstavljena v Muzeju sodobne umetnosti in Muzeju uporabnih umetnosti v Beogradu ter drugih muzejih in zbirkah v tujini. Je eden izmed ustanoviteljev Art directors Club Srbije in Združenja karikaturistov Srbije FECO, ki mu tudi predseduje.

- Dela:
- 1. *Nin-ova nagrada*, Nin, 1998
 - 2. *Ilustracija*, Jat Revija, 2006
 - 3. *Ilustracija za knjigo Ratka Dangubića Ruska kola*, 1994
 - 4. *Ilustracija*, Nin, 1999
 - 5. *Ilustracija*, Nin, 1992
 - 6. *Ilustracija*, Nin, 2000
 - 7. *Pisatelj*, Velika mala knjiga, 2004

- Na naslovni strani (izreza):
- 1. *Tito*, Nin, 1991
 - 2. *Risba na temo knjig in časopisov*, Velika mala knjiga, 2005

- Na zadnji strani (izreza):
- 1. *Zid*, 2000
 - 2. *Ilustracija*, Nin, 1999

Neutrudni risar

Čeprav se je status ilustracije, risbe, karikature, stripa, fotografije ali, s sodobnimi besedami, medijskega sporočila precej izboljšal od, denimo, leta 1968, pa ima risba v sistemu tiskanih medijev zelo podobne težave kot fotografija. Ker se obe ukvarjata z ustvarjanjem predstav, ki posredujejo med dvema svetovoma in prevajajo iz enega jezika v sporočila drugačne vrste, se niti fotografija niti takšna risba ne ukvarjata predvsem z vzpostavljanjem lastnega avtonomnega sveta, kot to počne slikarstvo, ampak zasedata pomemben, a negotov položaj v nikoli dovršeni igri odkrivanj pravih resnic, skritih za spretno sestavljenimi fasadami. Medtem ko je nekoč zadostovalo, da se prepozna resnico, ki se kot sporočilo izraža preko risbe, so danes okoliščine take, da se poleg preprostega ali grobega razkrivanja lažnih fasad zahteva tudi avtoriteta umetniškega sloga kot zagotovilo, da se za napadom na fasado ne skriva nova dimna zavesa.

Jugoslav Vlahović je prav takšen sodobni umetnik, ki v prostoru nikoli dorečene družbene igre vzpostavlja svoj umetniški prostor, v katerem gradi resničnostni sistem sporočil, razvija slog kot zaščito lastne umetnosti pred dnevnopolitično pozabo in utrjuje avtoriteto nekoga, ki jasneje vidi okvaro na zvezi med dvema nasprotujočima se svetovoma ter je sposoben ta odnos opredeliti z bridkim sporočilom, odetim v oblačila razkošne umetnosti. Jugoslav Vlahović je na sceni skoraj štirideset let, natančneje od leta 1968. Začel je v času porajanja multimedialnosti, pravzaprav takrat, ko je študentski protest širom po svetu odprl novo polje svobode za vse, ki so bili sposobni uporabiti to svobodo, a je kmalu razvil svoj sistem, lahko rečemo celo pahljačo delovanja. Pozorni opazovalec lahko spremlja njegove vzporedne dejavnosti na različnih področjih kulture. Igra v "unplugged" rock skupini Porodična manufaktura crnog hleba, s katero ustvarja tudi odrski projekt v kleti Ateljeja 212, igra v mjuziklu *Lasje*, ki je bil v Beogradu postavljen na oder samo leto dni po broadwayjski premieri, skupaj s prijatelji z Akademije ustanavlja umetniško skupino Ekipa za akcijo i anonimnu atrakcijo, s katero izvaja happeninge, ulične akcije, urbane intervencije v osuplost in veselje Beograjčanov, Zagrebčanov, Skopjancev, Berlinčanov ... Potuje po

1.

2.

3.

Slavko Timotijević je likovni kritik, založnik revije za kulturo *Beorama* in dolgoletni kustos Srećne galerije SKC-ja. Od leta 2000 do 2005 je bil direktor beograjskega SKC-ja.

svetu, morda prav zaradi podobnega položaja, kot ga imajo njegove risbe v sistemu medijev, ko nenehno posredujejo med svetovi v neustavljivi želji po razširjanju meja izkustva in zavesti. Jugoslav Vlahović je tudi več žanrski fotograf, od rock fotografa do prvoosebnega avtorja. Bil je med prvimi, ki so razumeli pomen instantnih medijev in polaroid fotografije; na tem področju je ustvaril manjši, toda pomemben opus. Ukvarja se z oblikovanjem kot sredstvom, ki je organsko povezano z glasbo in fotografijo, zato ni nenavadno, da so se njegova poglavitna oblikovalska dela znašla na nagrajenih ovitkih plošč, ali kot ilustracije in naslovne strani tiskanih medijev. Prav zgodba o medijih in Jugoslavu Vlahoviću je tista skupna točka, ki povezuje in utrjuje njegovo celotno ustvarjanje. V medijih in okoli njih se njegovo delo kaže kot del javnega mnenja, kot slog in nagovor, ki ima vlogo korektorja prehitrih odločitev ali pa, kot je lepo povedal eden njegovih prejšnjih biografov, vizualne oporoke, kronskega pečata, po katerem ni več dilem.

Jugoslav Vlahović je razstavljal po vsem svetu, od Tokia do New Yorka, toda jugoslovanska kriza in drama, ki se je razvila iz nje, sta ločili tega avtorja od prizorišč, ki so bila dolgo njegovo naravno okolje (Jugoslav); zato bo zanimiv pogled iz drugega kota, pogled na njegovo dejavnost v času, ko na prostorih bivše Jugoslavije ni bilo nikakršne komunikacije z njim, pa tudi informacij o njegovem delu ne. Vendar je treba povedati, da je Jugoslav Vlahović teh petnajst let krize predelal v korist umetnosti, čeprav je bilo to precej težavno glede na ambivalentno vlogo medijev in položaj umetnosti v družbi.

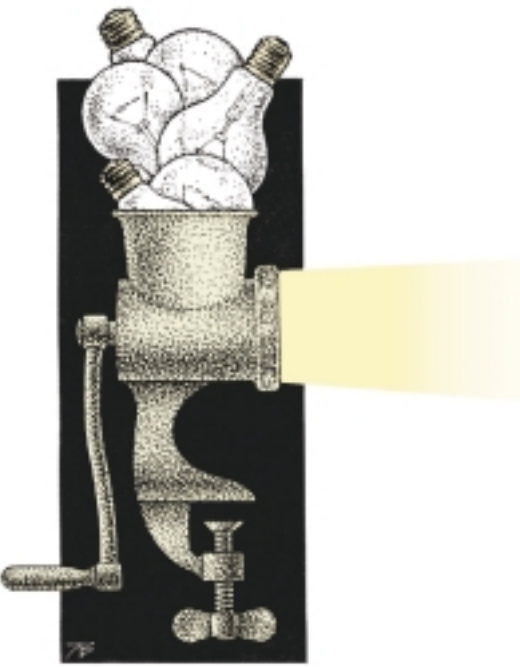
Zato se je, ne glede na druga področja in dejavnosti, odločil, da bo risba osnovna molekula v njegovem celotnem delu – in tako pravzaprav ves čas neutrudno riše. Pravijo, da je nekatere svoje risbe končeval v taksiju na poti do železniške postaje ali letališča, kjer je njegov sopotnik imel nalogo, da dokončano risbo odnese v redakcijo *Nina*. Riše na kolenih v hotelski sobi na Dunaju ali za mizo v menzi *The New York Timesa*; sprašujemo se, ali sploh kdaj počiva. Tako je prejšnja razstava na temo knjig in časopisov, ki jo je bilo pred kratkim mogoče videti v Galeriji knjižnice mesta Beograd, bila zaporedje predstav brez premora, print dolžine več kot šestdeset metrov. Tudi pričujoča razstava, postavljena v drugačnem okolju, je zgodba brez premora, eksistencialna civilizacijska dirka, na koncu katere stoji samo eno vprašanje: Ali bodo sporočila tega dela prispela še pravočasno, da opozorijo tiste, ki samoumevno tečejo na drugi, precej udobnejši progi, da njihovi napadi na civilizacijo ne uničujejo samo dirkačev z nasprotno proge, temveč grozijo tudi z uničenjem same civilizacije kot take, kot najvrednejšega dogodka v veselju?

Naj v povzetku tega kratkega besedila še poudarim, da je treba pojav Jugoslava Vlahovića na umetniški sceni opazovati kot poseben dogodek v zgodovini sodobne kulture, tako zaradi samih del, ki jih je ponudil očem in vesti civilizacije, kot tudi zaradi izredne energije, ki omogoča, da njegova prodorna sporočila prispejo na cilj.

Slavko Timotijević

4.

6.

5.

7.